

0723 – 23. juli

Enten vi lever eller dør, hører vi Herren til. Rom 14: 8.

Dette er både hemmeligheten og storheten i Guds barns liv på jorden. Med hele sitt liv, ja, med hele sin tilværelse og selv med sin død, tilhører de Herren. De er ikke sine egne, de er hans eiendom som har skapt, gjenløst og helliget dem. De er hans, ikke bare etter pakten med ham, men også i sin ånd og hele sitt livs holdning.

For ingen av oss lever seg selv. De åndelig døde kan ikke annet enn «leve seg selv». De kan bare leve sitt eget selvliv, leve for egen regning og etter sine egne lyster, «frie for rettferdigheten». Mens Guds barn derimot både i sin ånd og med hele sitt livs holdning virkelig lever ut Herrens nye liv i seg.

Det kommer av at den nye fødselen og det åndelige livet ikke bare er en tanke eller noe de forestiller seg, men en stor virkelighet. Og det stadfestes i kraft, i frukter og nådegaver som aldri finnes i det naturlige menneske.

Og et av de sterkeste kjennetegn på all denne Guds kraft og nåde er at et Guds barn ikke lenger «lever seg selv», altså bare lever sitt selvliv. Nå har vi vårt høyeste og mest dyrebare mål i Herren, hans sak, hans ære og hans velbehag. Uansett hvor godt eller dårlig det lykkes oss å utføre hans gjerning, så er det alltid dette vi så inderlig elsker og strekker oss etter.

Som vi allerede har sagt, lever vi for Herren, ikke bare med bakgrunn i vår pakt med ham, men også ut fra vår ånd og vår innerste trang. Og går det ikke fullkomment for seg i vårt daglige liv, så vi på et eller annet område begynner å leve vårt selvliv, så er dette et avvik fra vår innerste vilje. Og da straffer vi oss straks selv.

Og ingen dør sin egen død (COR: Ingen dør seg selv). Også når det gjelder sin død, er en kristen ikke lenger sin egen, men Herrens, er hans eiendom. En kristen har verken rett eller vilje til, f. eks. for sin egen ære, å ofre sitt liv. Skal han utsette seg for fare, eller bevisst ofre livet sitt, så må det skje etter Herrens bud og ordninger for samfunnet.

«Dere tilhører ikke dere selv. Dere ble kjøpt for en høy pris», sier apostelen. Bare hvis det er til Herrens ære og velbehag, eller hans bud og ordninger for samfunnet krever det, skal vi være villige til å ofre livet vårt. Og da på den måte og det tidspunkt som behager Herren.

Et Guds barn må verken ønske å leve eller å dø ut fra hensynet til seg selv. Hans holdning skal alltid være denne: Vil Gud jeg ennå skal være en tid på jorden, så vil også jeg det. Vil derimot Gud heller ta meg hjem, så vil jeg ikke være på jorden. Vi feiler snart ved å ønske et langt liv, snart ved et selvsk ønske om å få dø. Men alt det vi er og har, selv livet vårt, tilhører Herren, og bør legges i hans hender.

Lever vi, så lever vi Herren. At vi «lever Herren» innebærer at vi anser livet vårt og hele vår tilværelse som Herrens eiendom. Og derfor også i alt handler som hans tjenere.

Det betyr at vi i alle forhold ser etter hans vilje, som den eneste rettesnor for alt vi gjør eller foretar oss. Vi har hans ære og hans velbehag som vårt eneste mål. Det betyr også at vi i alt vi opplever her i

livet gir oss over til hans ledelse. Det gjelder både i glede og i nød, enten han gir eller tar fra oss. Og at vi vil ofre alle våre gaver og krefter til ham.

Dør vi, så dør vi i Herren. På samme måte som hele vårt liv er Herrens, og helliget ham, slik er det også med vår død. Om det så skjer ved en naturlig død, så skjer det i visshet om at vi er Herrens eiendom. Derfor vil vi også være fornøyd uansett hvilket tidspunkt og på hvilken måte det behager ham å hente oss hjem.

Men i visse situasjoner kan nok også vår død bli et resultat av vårt eget valg. Som når en martyr under blodig forfølgelse kan unngå døden hvis han forneker evangeliet. Når en misjonær ser en konkret fare for døden i en bestemt situasjon han går inn i for at sjeler skal bli frelst. Eller når en soldat overensstemmende med Guds ordninger for samfunnet er i krig og våger sitt liv, men kunne ha reddet seg ved å rømme.

I alle slike situasjoner har en kristen både plikt, og er også i sin ånd villig til heller å ofre sitt liv, enn å svikte sin troskap til Herren, hans sak og hans ordninger. Og når han slik, for Herrens skyld, ofrer livet sitt, da er det at han «dør i Herren».

Enten vi da lever eller dør, hører vi Herren til. Så vel i livet som i døden er vi både hans eiendom og hans tjenere. Det er denne store trøst og fordel som bare de troende har, at hvor de så enn er, i livet, i døden eller etter døden, så «er de Herrens», – Herrens eiendom, som all hans kjærlighet og omsorg er rettet mot.

De er alltid i hans hender, – hans som er gitt «all makt i himmel og på jord». Selv når vi lever her i et fremmed land, er vi likevel hans barn og tjenere. Vi lever i hans usynlige samfunn. Og kalles vi hjem, så er vi «hjemme hos Herren» og skal i evighet få se ham slik som han er.

Her i livet hører vi Herren til. Først og fremst i troen og etter samvittigheten. Men dernest også i kjærlighet og tjeneste. Og når vi dør, da er vi også Herrens eiendom og i hans varetekt både med legeme og sjel.

Legemet er gjemt i hans hemmelighetsfulle, men sikre forvaring til oppstandelsens dag. Da «skal dette forgjengelige bli ikledd uforgjengelighet» til et evig liv. Og sjelen vår er i Guds paradiset, sammen med Kristus og alle de hellige fram til den store dag da den på ny skal ikles, men nå med et «åndelig legeme», som er lik Kristi forklarede legeme.

Vær sikker på at den som tilhører Herren her i livet, skal også tilhøre ham i døden og evigheten. Så er da dette så herlig en sak, høyt over hva våre tanker kan følge; at «enten vi lever eller dør, hører vi Herren til».